

deres gode Navn og Rygte ved at forhindre, at flette Oversættelser komme frem. Hovedhensigten har som sagt været at skaffe dem økonomisk Fordel, og det kan godt være, at Forfatternes og Kunstnernes økonomiske Stilling er saaledes, at den trænger til Støtte. Det forekommer mig imidlertid ikke, det kan siges, at Lovgivningsmagten har stillet sig karrigt overfor disse Folk. Vi ofre hvert Aar paa Finansloven mellem 70 og 80,000 Kr. til Understøttelse for Forfattere og Kunstnere. Det er jo saaledes, at det kun er de store Forfattere, der kunne faa Fordel af en saadan Bestemmelse som den, der er anført i § 4, de nemlig, hvis Navn naar ud over Landets Grænser, men disse Forfattere er i Stand til at sælge deres Værker til høj Pris. Jeg har nok hørt — jeg tror det var af det ærede Medlem for Berninge (H. Holm) — at det var hverken de store eller de smaa Forfattere, men dem, som stod midt imellem, som vilde faa Fordel af Bestemmelsen. Da vi havde Sagen til Behandling i Samlingen 1891—92, udtalte det daværende ærede Medlem for Vangeland, Brandes, sig om Sagen, og jeg maa maasse med den ærede Formands Tilladelse oplæse det — det er kun nogle faa Linier, de findes i Rigsdagstidende for Samlingen 1891—92, Spalte 815 —: „Nu er det ganske vist saaledes, at vi ikke have særdeles mange store Forfattere, og ikke mange, som man kan tænke sig vilde komme til at nyde godt af denne Bestemmelse, men man kan jo haabe, at den danske Litteratur kan udbille sig rigt og stort“. Det var altsaa Brandes' Mening, at vi havde kun ganske faa Forfattere, der kunde nyde godt af denne Bestemmelse, og over for disse ganske faa Forfattere skulle vi nu have den omtalte Bestemmelse indført i Lovgivningen. Mæret næster, da vi ingen behandiede Sagen, udtalte Brandes sig ogsaa om den, og han mente, at for disse enkelte Forfattere kunde det gælde betydelige Beløb. Det er imidlertid givet, at hvis disse enkelte Forfattere ville være i Stand til at faa betydeligt ud af Oversættelsesretten af deres Værker, er det det læsende Publikum, der skal betale det. Men det er for mig ikke det værste. Det værste er, at Forfatterne simpelthen kunne sige: Vi ville ikke have det og det Værk oversat. Der er Dele i det Værk, med Hensyn til hvilke vi, naar Aar ere gaaede finde Formen uegeldig, ligesom der ogsaa er Ting, som vi have fremfat den Gang, men som vi nu ere meget imod. Vi ønske derfor ikke at faa det Honorar, som vi kunne faa for Oversættelser af Værket. Dette kan være meget uegeldig. Naar en

Forfatter har udgivet et Værk angaaende Landbrug, Stobrug, Mejeri eller saadanne Ting, som have Betydning for det praktiske Liv, kan han simpelthen forbyde, at et saadant Værk oversættes, og det forekommer mig, at dermed kunne vi aldeles ikke være tjente. Jeg vil derfor opfordre alle ærede Medlemmer her i Folketinget til at stemme for Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 6, og jeg gør det ikke alene af Hensyn til den almindelige Oplysnings Fremme, men jeg vil føje til, og laa af Hensyn til det økonomiske Liv og til Landbrugets Interesser osv. Angaaende Bestyttelsen af Forfatternes osv. Angaaende Betydningen af Forfatternes gode Navn og Rygte, udtalte det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgfreds (Alberti), at vi nok kunde sætte os ind i, hvorledes en Forfatter vilde være stillet over for en daarlig Oversættelse. Naar vi rejse ud og holde politiske Møder, foretager der tit et Referat af vor Tale, som ikke er behageligt for os, men der er ingen, der tænker paa at ville have en Paragraf indsat i Loven om, at det skulde forbydes Redaktørerne at udgive et saadant Referat, for vi havde læst Korrektur derpaa. Det vilde vistnok ogsaa være højt uegeldig. Jeg tror, at Forfatterne maa staa sig til No med det gamle Ord, at „Verden giver mange Stød, og somme ere haarde“, og de maa lære at finde sig deri ligesom andre almindelige dødelige. Altsaa hverken af økonomiske Hensyn eller af Hensyn til Forfatternes gode Navn og Rygte, kunne vi være med til at indføre en Bestemmelse som den, der indeholdes i § 4, 3dje Stykke, og derfor anbefaler jeg Tinget at følge Mindretallet i denne Sag.

H. Holm: Naar denne Sag er til Behandling, forekommer det mig stadig, at man gør sig skyldig i Overdrivelse fra forskellige Sider, og navnlig forekommer det mig, at den Modstand, der er rejst mod Sagen i den senere Tid, har gjort sig skyldig i meget store Overdrivelser. Jeg har oftere tidligere, naar jeg har omtalt Sagen, gjort gældende, at mange af vore Forfattere og Komponister nærede meget overdrebnede Forestillinger om de Fordel, en Tiltrædelse af Bernerkonventionen kunde bringe dem. Thi jeg tror — som det er udtalt i Dag af flere andre Talere — at det vil blive forholdsvis faa

Rettelse.

Sp. 5591, S. 5 f. n.: „umågt“, læs: „urimeligt“.